

**

Ազնուախալ

Տիկին Եւփիմէ Աւետիսեան (Անայիս)

Որ հրճուանք ողորդեց ինձ Ձեր Յորելեանին
աւետիսը: Դուք որ գիտցաք ամենէն հաւատաւոր
ու նորարուեստ քրմուհիներէն մէկը մնալ մեր
գրականութեան ատրուշանին, Դուք որ օրինակելի
նուիրումով մը գիտցաք ծառայել մեր մշակոյթին,
տալով անոր ինչ որ կը բխէր Ձեր հոգիին ընդերք-
ներէն, կատարելապէս արժանի էք այն մեծարան-
քին, զոր արտայայտելու համար Ձեր շուրջը բո-
լորուելու բարեբաղդութիւնը ունին այսօր գրչի
տաղանդաւոր եղբայրներ ու քոյրեր:

Թոյլ տուէք, որ յայտնեմ թէ իբր հայրենա-
կից մանաւանդ՝ կրկին է իմ տւրախութիւնս:

Ակն «անտունի»ներու նուիրական մեր հայրենիքը
ինչպէս անցեալին մէջ, ներկայիս ալ կը պարծի

իր տաղանդաւոր մտաւորականներու հոյլով, որ
կը զարդարէ Սփիւռքի գրական երկնակամարը:
Դուք կը պատկանէիք լուսաշող այդ աստեղահոյ-
լին:

Մեր ընտանեացի թախծոտ երկնքին ու անց-
եալ կեանքին ծնունդ պանդուխտի ու կարօտի եր-
գերուն սրտառուչ հանգիստութիւնը ինչպէս, նոյն-
պէս բանաստեղծական այդ միջավայրի գլղուն
ջուրերուն, հոգեշօշափ սիւքերուն եւ սաղարթնե-
րու մէջ անոնց յօրինած մեղեդիներուն արձա-
գանգը կայ Ձեր ինքնատիպ տաղերուն եւ արձակ
քնարերգութեան մէջ:

Անհուն բերկրութեամբ կը փութամ շնորհա-
ւորել Ձեր Յորելեանը ու խնդրել որ ընդունիք
կրտսեր գրչեղբոր մը սրտագին բարեմաղթութիւն-
ները Ձեր արեւշատութեան համար:

Սիրաջերմ գգացումներով

Կ. Պոլիս

Թ. ԱՁԱՏԵԱՆ

ՀՈՂԸ

Ո՞ւր նախիրների ոտքի տակ ընկած
Դաշտերից մի բուռ հող բերեցի տուն,
Որ ծաղիկ ցանեմ ու քեզ, իմ սիրամ',
Ծաղիկներ բերեմ եւ ձըմբան ցըրտում:

Բայց քեզ մոռացած՝ մըտախոհ մի պահ՝
Հայեացքս մեխուեց այն մի բուռ հողին,
Ու տեսայ՝ ելան այն հողի վըրայ՝
Ինչպէս սեւ միրաժ՝ խըմբեր դիւային,
Հապճեպով ելած՝ ձիեր թամբեցին,
Բազմամբոխ՝ հազած զէնքեր ու զըրահ,
Ու մառ գիշերով շեշտ արշաւեցին
Աստղային առջիմ իմ երկրի վըրայ,
Բախեցին նըրա խաղաղ բերդերին...
Բայց լուռ բերդերից քաջեր խոյացան,
Զարկուեցին անդուսպ այն հորդաներին,
Հընձելով իրենց արտերի նըման,

Եւ հորդաները ջարդուեցին ցըրտած
Այն անբիծ երկրի դաշտերի մէջ լուռ,
Եւ մեռան այսպէս՝ անյայտ, մոռացուած,
Շողի դէմ ելած, հող դառան մի բուռ...:

Ու նայում եմ դեռ այն մի բուռ հողին՝
Մեր խաղաղ երկրի դաշտերից բերուած,
Որ փոշին տեսնեմ մեր հին ոսոխի՝
Մեր նըժոյգների ոտքի տակ ընկած...:

ԿՌՈՒԻ ԴԱՇՏԻ ՄԷՋ

Կըռուի դաշտի մէջ ընկայ վիրաւոր,
Թըւաց մի աղջիկ խոնարհուեց վըրաս,
Եւ ապաքինուեց ասեւ վէրքըս խոր.
Երբ բացեց կապոյտ աչքերը վըրաս,
Թըւաց թէ բացուեց հեռում հեռաւոր
Իմ Հայաստանի երկինքը վըրաս...:

Երեւան

ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ՇԻՐԱԶ